

FEJBEN JOBBAN HANGZOTT

Nina Kenwood

MÓRA

LOL

Dannek

Nina Kenwood

FEJBEN JOBBAN HANGZOTT

MÓRA KÖNYVKIADÓ

A mű eredeti címe:
It Sounded Better in My Head
© Nina Kenwood, 2019
Published by arrangement with
The Text Publishing Company, Melbourne

Fordította: KALAIPOS ÉVA VERONIKA

Borítóillusztráció: HAJDÚ ANETT

Sorozatterv: LONOVICS ZOLTÁN

Minden jog fenntartva, a kiadvány egészének vagy bármely részének a kiadó írásos engedélye nélküli sokszorosítása, másolása, egyéb engedélyköteles felhasználása – beleértve a kiadvány digitalizálását és ily módon történő többszörözését, nyilvánossághoz közvetítését – szigorúan tilos!

A kiadó könyveit kedvezménnyel
megrendelheti webáruházunkban:
www.mora.hu

Hungarian translation © Kalapos Éva Veronika, 2021
Hungarian edition © Móra Könyvkiadó, 2021

SENKI SEM HIBÁS

Karácsony napja van, most fejeztük be a hagyományos, vacsora utáni Scrabble-partinkat (bónuszpont, ha a szavad a karácsonyhoz kapcsolódik), apa pedig hirtelen azt mondja, beszélünk kell. Azzal a hangszínnel jelenti be, amivel a Rossz Híreket szokta közölni, és már hallom is az újabb leckéztetést arról, hogy meg kéne szereznem a jogsimat, vagy hogy újraaktiválta a Twitter-profilját.

– Natalie, nagyon nehéz ezt elmondanom neked, de mi... huh... szóval el fogunk válni – nyögi ki.

– Kik?

– Anyád és én.

– Elválni – a szó különös súllyal nehezedik a nyelvemre.

– Szakítunk – folytatja apa, mert sosem bír ellenállni a késztetésnek, hogy százszor elmagyarázzon valamit.

Ekkor anya lép a szobába, egy almát rágcsálva. Letette a nagyeskü, hogy idén karácsonykor a gyümölcs lesz az egyetlen desszert, amit megenged magának, mert le akar adni két kilót januárig. Persze ennek már sokkal több értelme van úgy, hogy tudom, a szingliéletre akar felkészülni.

– Szakítotok? – kérdem kissé komolytalan hangon, megadva nekik a lehetőséget, hogy felkiáltssanak, „csak vicc volt!”, és elmondják, hogy előre kitervelték ezt a finom kis szívatást, bár nálunk nem igazán jellemző az efféle, főleg

nem ilyen minden humort nélkülöző, ellenben baromi fájdalmas módon.

Anyán látszott, hogy megijeszti a kérdés, hosszú ideig nem is válaszolt, csak a lehető legapróbb darabokra rágta a szájában lévő almadarabot.

Nem, ők nem *szakítanak*, jelen igeidőben. Hanem *Szakítottak*. Múlt időben, nagybetűvel. Ez nem új információ. Mármint nekem igen, de ők már ezer éve tudják. Tíz hónapja, hogy pontosak vagyunk.

– Mi az, hogy tíz *hónapja*? – a nyomaték kedvéért lecsapom a laptopom tetejét. Úgy akarok tenni, mintha valami fontosat csináltam volna ez előtt a sorsfordító beszélgetés előtt, de igazság szerint egy macskás videót néztem, amiben a cica halálra rémül, mikor meglátja magát a tükrében.

Anya zavarba jön. Ő nem most és nem így akarta elmondani nekem, szabadkozik. Hát persze hogy nem. Hiszen *karácsony van*.

– Emlékszel, amikor az apád év elején a tengerentúlra utazott? – kérdi végül.

– Halványan – vágom rá, mert minél gyorsabban el akarok jutni a sztoriban addig a részig, ahol megmagyarázzák, miért is hazudták végig majdnem az egész évet. Vagy, ahol tudatják velem, pontosan mikortól nem szeretik már egymást, és én hogy a fenébe maradtam le róla.

– Halványan? Natalie, egy hónapig odavoltam! – csattan fel apa sértetten. A régi babzsákfotelünkben ül, amiben nincs elég bab, úgyhogy elég kínos módon a földig süpped benne, és az álla csaknem a térdét veri.

– Ja, persze hogy emlékszem – Londonba ment, utána meg kaptam tőle egy ronda turistapólót, amin Harry herceg eldeformálódott feje virított, mert családi hagyomány, hogy cikis ajándékokat hozunk egymásnak bárholnan, ahol csak járunk. Ez a póló a második kedvenc alvós cuccom, rögtön a mardekáros pizsamám után.

– Nos, ez alatt az idő alatt volt időnk gondolkodni a kapcsolatunkon, és amikor apád visszajött, úgy döntöttünk – közösen –, hogy nem szeretnénk többé együtt lenni, mármint romantikus értelemben – anya szeme érzelmesen csillog, de aztán rögtön elillan a pillanat, amikor hangos, vidám hersegéssel az almájába harap.

Olyan gusztustalanul civilizált és laza ez az egész. Nem bírom ki! Ordítást akarok, könnyeket, drámát. Hogy ne csak én érezzem úgy magam, mint akit teljes erőből mellkason dobtak egy sziklával.

– Senki sem hibás – szólal meg apa, pontosan úgy, mint azok, akik hibásak szoktak lenni valamiben.

– És ezt már februárban eldöntöttétek? – még mindig reménykedem, hogy félreértettem ezt a részt.

– Igen – feleli az apám.

– Tíz. Hónappal. Ezelőtt – ha lassabban és hangosabban mondom, akkor sem tűnik valóságosabbnak.

– Pontosán – bólint bátorítóan, mintha valami cseles matekfeladattal birkóznék.

– De egész évben együtt laktatok.

– De külön aludtunk – teszi hozzá anya.

– Azt mondtad, azért, mert apa horkol.

– Hát, részben azért. Részben pedig a szakítás miatt.

– De... de most kaptatok tőlem összeillő kötényeket, és azt mondtad, *pontosan erre vágytál*.

– Édesem, a kötényeket így is viselhetjük.

– Nem, ez nem igaz!

Ezer okot fel tudnék sorolni, hogy miért nem oké ez így.

Kis család vagyunk, de szuper család. Irigylésre méltóan szuper. Vegyük például a mai napot, a mi meghitt, három-személyes kis karácsonyunkat. Még a nevünkkel hímzett zoknink is van, minden évben megnézzük a *Drágán add az életedet*, scrabble-özünk, befaljuk apa hagyományos húsos pitét, és a csengőszó után egyszerre nyitjuk ki az ajándékokat. Karácsonyi dalokat hallgatunk, Mikulás-sapkát húzunk, és idióta fotókat készítünk. Most ennek egy csapásra vége, mintha valaki ecetet öntene erre az egész cukros, édes hangulatra.

Tíz hónap. Olyan sokáig hazudtak nekem, hogy jelenleg ahhoz is kába vagyok, hogy egyáltalán felfogjam.

– Apád és én továbbra is barátok vagyunk, Natalie. *Jó barátok.* Részei maradunk egymás életének, csak már nem házasokként.

Anya szemmel láthatóan abban a hitben van, hogy a szavai valamiféle vigaszt jelentenek a számomra.

– De ennek semmi értelme. És miért vártatok ilyen sokáig, hogy elmondjátok? – bárcsak hisztizni vagy sírni tudnék, de a nyugalmuk eloltja a haragom tüzét, akár egy takaró. Talán ez is a terv része volt: *Ne hagyjuk, hogy jelenetet rendezzen! Ha nyugodtak leszünk, ő is az marad. Nem nagy ügy, ha nem csinálunk azt belőle.* Anya különösen hajlamos arra, hogy mindenáron segíteni próbáljon, főleg, ha „borzalmas

a bőröm"-napom van, ő pedig azt akarja, hogy ennek ellenére elhagyjam a házat.

Most viszont egészen hihetetlen módon újra az almájába harap, mire dühösen kikapom a kezéből.

– Abbahagynád a kajálást egy percre, ha megkérlek?! – már majdnem ordítok.

Erre közelebb lép, és leül mellém a kanapéra. Körém fonja a karját, és simogatni kezdi a hajamat, mintha valami megnyugtatóra szoruló állatka lennék. Alig tudom megállni, hogy csikorgatni kezdjem a fogam, aztán kitépjem magam az öleléséből, és üvöltve kirohanjak az utcára.

– Meg akartuk várni, amíg befejezed a sulit. Nem szeretünk volna, ha ez az egész megzavar a tanulásban, főleg egy ilyen fontos évben, mint az idei.

– Szeretünk, drágám – teszi hozzá apa, és közelebb csúszik a babzsákfotellel. A fotel kínos, fingáshoz hasonló hangot ad a faburkolatú padlón, de mind úgy teszünk, mintha nem hallanánk.

– És ezért hazudtatok egész évben?

– Nem hazudtunk, inkább csak egy kis tettetésnek nevezném. Nem bocsátkoztunk részletekbe.

– Elkerültük az elkerülhetetlent – mondja apa.

– Apád és én más-más irányban fejlődtünk...

– És egészen biztosak akartunk lenni benne, mielőtt beavatunk téged.

– Tudod, hogy megy ez.

– Hidd el, majd megőrültünk, hogy nem mondhattuk el.

Szerintem ezt mind begyakorolták. Talán le is írták a mondatokat, és elpróbálták őket a tükör előtt. Felolvas-

ták egy darab papírról, mint egy színdarab szövegét. *Elég szomorúnak látszom?*, kérdezi anya apától. *Próbáld kicsit természetesebben*, feleli apa. És ki ne felejtsük azt a részt, hogy még mindig *barátok vagyunk*.

– Senki sem hibás.

Apának abba kéne hagynia az ismételtetést, ha azt akarja, hogy elhiggyem.

– Szeretünk – erősíti meg anya.

Ez nem vigasz. Én vagyok az egyetlen gyerekük, muszáj szeretniük.

– És kivel fogok élni? – kérdezem, miközben arra gondolok, *legalább küzdötök értem?*

– Amelyikünkkel csak szeretnél – válaszolja apa ünnepélyesen, mintha ezzel ajándékot adna.

Egyáltalán nem ez volt a terv. A terv az volt, hogy itthon fogok élni, ebben a házban, mindkettőjünkkel, aztán jövőre egyetemre megyek, s a többi. A magam részéről ennél a belátható jövőképnél maradnék. Arról nem volt szó, hogy ennek a helyzetnek egyszer csak vége lesz. Hiszen ez a mi tervünk. Kezdetől fogva ez volt.

– Nem akarok elköltözni – felelem. Jó lenne határozottnak tűnni, de a hangom reszket, mintha mindjárt elsírnám magam.

– Drágám, bármi is történjen, neked mindig lesz otthonod – érzem, hogy anya próbál megnyugtatni, de a homályos megfogalmazás csak további kérdéseket vet fel. Bármi is történjen? *Mi más történhet még?*

– Vagyis két otthonod lesz! – korrigál apu a legvidámabb hangján.

Nem akarok két otthont. Ki a franc akar két otthont?
Az otthonnak csak egyes számban van értelme.

Rájuk pillantok, mindkettőjük arcán a legyünk-túl-gyorsan-a-rémes-híren jellegű mosoly tükröződik, engem pedig elfog a rettegés.

És ebben a pillanatban az élet, amit eddig éltem, véget ér.

AZ ARCOM ÉS MÁS PROBLÉMÁK

Cuki kisgyerek voltam. Nem dicsekvésből mondom, hanem mert ez az igazság. Egy nő egyszer odament az anyámhoz, és megkérdezte, nem gondolt-e még rá, hogy gyermekmodell is lehetnék.

– A gyermeke tökéletes lenne a katalógusunk számára, pontosan ilyen arcot keresünk!

A katalógus, amiről beszélt, egy leárazott gyógyszerári termékeket tartalmazó sorozat lett volna, a „pontosan ilyen” pedig valószínűleg egy átlagos, foghíjas csöppséget jelentett, aki éppen olyan, mint bármelyik másik baba, de a lényeg, hogy bizonyítást nyert: az arcom kimondottan fotogén. Sötét, fényes haj, pufók pofi, hibátlan bőr, csillogó barna szemek. (Oké, igazából nem tudom, tényleg csillogtak-e, de a megfelelő világításban simán lehetséges.) A kedvenc ruhadarabom a lila, flitteres, unikornisos tornacipőm volt. Még a nevem is tökéletesen illik egy ilyen bájos gyermekhez: Natalie.

Aztán jött a pubertás.

A felnőttek általában úgy állnak hozzá, mintha valami hatalmas poén lenne. Ahányszor csak említik, mindig nevetés bujkál a hangjukban, vagy mindentudóan mosolyognak. Mutálásról és szőrnövekedésről beszélnek. Ha előzőleg eszembe jutott a dolog, mindig azt hittem, ez lesz az az időszak, amikor elkezdek melltartót hordani és rájönni,

hogyan működik a tampon. De, mint kiderült, a pubertás valóságos támadás volt az addigi énem ellen. A testem teljesen megváltozott, még hozzá vadul és borzalmasan, nekem pedig fogalmam sem volt, hogyan kezeljem ezt.

Tetőtől talpig tökéletes deszkaalkatom volt, aztán hirtelen csípőm, hasam, mellem, combom lett, és tele lettem striákkal. A striákról addig azt sem tudtam, hogy *léteznek*. Fogalmam sem volt róluk, amíg meg nem jelentek a testemen. Amikor kigugliztam őket, az összes velük kapcsolatos infó terhes nőkre vonatkozott. Szörnyszülöttnek éreztem magam a csípőmön, a fenekemen és a combomon végigfutó égőpiros csíkokkal – úgy néztem ki, mint egy telegraffi-tizett fal.

Egyszer, amikor átöltöztem tornaórára, egy lány az osztályból kiszúrta, és megkérdezte:

– Mi történt veled? – és a csípőmre szegezte az ujját.

– A macskám megkarmolt – vágtam rá, neki pedig a rémülettől kigúvadt a szeme, de hitt nekem, mert a striák tényleg úgy festettek – mintha egy szörnymacska esett volna nekem a karmaival.

De ez mind semmi a pattanásokhoz képest. Először csak néhány pontocska jelent meg, majd egyre több és több, aztán ezek szinte egy éjszaka alatt mélyen gyökerező pattanásokká fejlődtek. Vastag, kemény csomók kezdtek formálódni a bőröm alatt a hátamon, a vállamon, a nyakamon és az arcomon. Ez nem az a menő sztori vagy tragédia, amiről az emberek annyira szeretnek hallani. Ez undorító. *Undorítóvá váltam*. Hosszú időn át minden reggel ezzel a gondolattal ébredtem.

A menzeszem erős volt, és nagyon fájdalmas, és a vele való foglalkozás egy teljes munkaidős melóhoz hasonlított. Megszállottan ellenőriztem a suliban viselt ruháimat, az ágyneműmet, a bugyimat, a farmeromat, a kanapét, a kocsit, a vonatot – minden helyet, ahol csak nyoma maradhatott annak, ami történik bennem. Minden tükröződő felületen csekkoltam a hátsómat. Paranoiássá váltam, hogy bizonyítékot hagyok magam után. A vállamon lévő pattanások néha kifakadtak és összekoszolták a felsőmet. Mocskos voltam, mindenemből szívárgott valami, és darabjaimra hullottam.

A testem szégyellnivaló katasztrófa lett. Még az utcára se mertem kilépni, hacsak nem volt feltétlenül szükséges. Nem, a helyzet még ennél is rosszabb volt. A pusztában *létezésem* szégyelltem. Meggörnyedve jártam, hogy elrejtsek magamból mindent, amit csak tudok. Gyűlöltem a sok helyet, amit kitöltök, mert persze meg is nőtem. Hatalmas voltam, és esetlen. Úgy éreztem, ahol csak járok, észrevesznek és megbámulnak, mégpedig úgy, ahogy nem akartam, hogy észrevegyenek és megbámuljanak. Még mostanában is, amikor a bőröm jobb, mint valaha, zavarba jövök, ha az emberek az arcomra pillantanak. A szemkontaktustól védtelennek érzem magam.

Tizenhárom-tizennégy-tizenöt évesen suliba menni kész gyötrelem volt. Péntek esténként mindig hullámokban öntött el a megkönnyebbülés. Végignyúltam az ágyamon, melyeket lélegeztem, és ezzel nyugtattam magam: *most nem kell kimennem a házból és bárki mással találkoznom a szüleimen kívül két egész napig.* A külvilág az a hely volt, ahol ál-

landóan pattanásig feszült idegekkel vártam, hogy valaki rám nézzen, és megjegyzést tegyen a bőrömre. Mindenhová magammal cipeltem egy könyvet, hogy ne kelljen felpillantanom, az osztályban pedig alig szólaltam meg, nehogy bárkinek is oka legyen alaposabban megsejmlélni. Megnövesztettem a hajam, hagytam, hogy az arcomba hulljon, és annyit takarjon el belőlem, amennyit csak lehet. Állandóan söprögtem egyik oldalról a másikra, attól függően, hogy épp melyik felemet kellett jobban elrejtetni. Sosem ültem a terem világosabb részébe, és több száz órát töltöttem a YouTube-on, sminkvideókat bámulva.

A sulivécében sosem néztem tükörbe, mert nem akartam, hogy véletlenül találkozzon a tekintetem valaki másával, de a zsebemben hordtam egy kis sminktükört, hogy egyedül a fürkében, lassan, figyelmesen és szégyenérzet nélkül végigpásztázva az arcomat szembesüljek azzal, mennyire szörnyű épp a helyzet. Becsempésztam magammal a korrektort és az alapozót is, és naponta többször felfrissítettem a sminkemet.

A pattanások fájnak. Soha senki nem beszél arról, mennyire. Ami azt illeti, egyáltalán nem beszél róluk senki sem. Az arcom, a hátam, a vállam állandóan sajgott, ha valaki nekem jött, egész testemben összerándultam. Ha véletlenül megnyomtam egy kis dudort az arcomon, önkéntelenül is könnyek szöktek a szemembe. Folyton settenkednem és manővereznem kellett a világban, megpróbáltam láthatatlan, érinthetetlen és észrevehetetlen maradni.

Valamikor, kábé tizenhárom évesen, a pattanásokkal egy időben új személyiségem nőtt. Kelletlen Natalie. Szo-

rongó Natalie. Keserű Natalie. Ingerlékeny Natalie. Előzőleg egyik sem volt jellemző rám, és valójában nem is voltam ilyen, tényleg nem, de a többiek ilyennek láttak, így végül ilyené is váltam.

Most, tizennyolc évesen néha még mindig szeretnék felpattanni, és elordítani magam: *Ez nem én vagyok!*

Ezzel a kis kitérővel azt akartam szemléltetni, hogyan váltam iszonyúan zárkózottá a középiskolában. Mármost is elég zárkózott vagyok, de hosszú időn keresztül *betegesen* az voltam.

És mialatt az arcom lassan rendbe jött, mialatt találkoztam Zachkel és Lucyvel, mialatt végre egy kicsit stabilabbá váltam, végig egyedül a szüleimre támaszkodhattam.

VALAMI SZEMÉRMETLENSÉG A PARKBÉLI PADON

A karácsonyi bombarobbanás másnapján elsétálok Zachék házáig, és kopogás nélkül bemegyek a hátsó ajtón. Zachkel már évek óta barátok vagyunk, de még mindig megborzon-gok egy kicsit az érzéstől, hogy bármikor, bejelentés nélkül beléphetek hozzájuk. Olyan, mintha elértem volna a barát-ság legmagasabb szintjét.

– Helló! – kiáltom.

– Natalie! – Lucy jelenik meg a folyosó végén. Lucy és Zach hivatalosan kilenc hónapja járnak, ami a mi korunk-ban elég hosszú idő, gyakorlatilag egy házasság, de még mindig nem sikerült igazán hozzászoknom a helyzethez. Régen három külön személy voltunk – egy háromszög há-rom egyenrangú, ragaszkodó, de plátói sarka –, most pedig itt van két fülig szerelmes ember (ők), és egy harmadik (én), aki azzal tölti a szombat estéit, hogy hátulról fotózza a fejét a tükörben, hogy rájöjjön, vajon hogy néz ki.

Rákényszerültem, hogy újra átgondoljak mindent. Egy mozis este például lehet olyan, mint régen, vagy csak a gyertyát tarthatom nekik? Ha az egyiküknek elmondok egy titkot, ő automatikusan továbbadja a másiknak? Ha ösz-szevesznek, nekem muszáj térfélet választanom, aztán fél-időnél átállni a másik oldalra? Pontosan milyen gyakran kerülök szóba, amikor kettesben vannak? (Utálok erre gon-dolni, de arra is, hogy esetleg meg sem említenek. Szeretnék

a top háromban szerepelni a témáik között, de csak abban az esetben, ha legtöbbször a ragyogó személyiséget méltatják.)

Zach is feltűnik Lucy mögött, éppen a zokniját húzza fel. Ő az a srác, akihez minden pasit hasonlítok. A férfiaságához, ahhoz, ahogy a dolgait intézi, a hangjához, a magasságához, a sejtelmességéhez – ő pontosan olyan, amilyennek egy fiúnak lennie kell, mert ő az egyetlen srác barátom, és a legjobb pasi, akivel valaha találkoztam.

Lucy végigsiet a folyosón, hogy megöleljen.

– Szívás – mondja. Tegnap este meséltem neki a szüleimről.

Lucy nagyon jól tud ölelni. Őt kedvelem a legjobban az egész világon, úgyhogy már attól megnyugszom, ha csak megpillantom az arcát.

– Sajnálom – teszi hozzá Zach.

– Köszí – felelem. Legszívesebben azt mondanám, nem kell a részvét senkitől, de őszintén szólva élvezem, hogy a barátaim sajnálnak, különösen ezzel kapcsolatban. Mert először is ez azt jelenti, hogy vannak barátaim, akik törődnek velem, ami elég nagy dolog, ha tudod, milyen totál egyedül lenni, másodszor pedig az, hogy „válnak a szüleim”, üdítően normális és elfogadható probléma, legalábbis jóval kevésbé ciki, mint például a „van-egy-elfertőződött-pattanásom-ami-hatalmas-és-formátlan-ezért-nyakig-vagyok-a-depresszióban-szóval-ma-egyáltalán-nem-kelek-fel” jellegű helyzetek.

Követem Zachet és Lucyt a házba, ahol Zach anyukája, Mariella szalad ki a konyhából, hogy ő is megöleljen.

– Drágám, hogy érzed magad? Zach mesélt a szüleiről. Egy percig se aggódj, minden rendben lesz. És senkit sem lehet hibáztatni, egy kapcsolat kemény dió. Sal meg én már legalább négyszer el akartunk válni az évek során, igazából kész csoda, hogy még mindig együtt vagyunk.

Mariella egy kicsit túl közvetlen.

– Anya, kérlek! – Zach kinyújtja a karját kettőnk közé, mintha így meg tudná állítani az anyja szóáradatát.

– Fuss, Natalie! – teszi hozzá Zach öccse, Anthony, miközben egy hatalmas bögre kakaót keverget, úgy, hogy majdnem kiloccsan. Zachnek három fiútestvére van, és amikor először náluk jártam, rögtön megértettem, miért kell tonnaszám vásárolniuk a kakaót.

Felnevetek, Zach pedig félrehúzza Mariella újabb ölelése elől. Azt hiszem, az anyja engem jobban kedvel, mint Lucy, és ez a gondolat kellemesebb, mint be merem vallani magamnak. Zachnél nem én vagyok a nyerő, de Mariella tutira engem választana.

A felnőttek jóváhagyása már jó ideje az első számú doppingszerem.

Zachék háza jóval nagyobb és elegánsabb, mint a miénk. Gazdagabbak, mint Lucyék vagy mi, bár erről igazából sose beszélgetünk, anélkül is nyilvánvaló. Sugárzik a ház minden sarkából, abból, hogy az összes gyerek magániskolába jár, hogy Zach mindig IMAX 3D-ben akarja nézni a filmeket, még a rosszakat is, amikre csak röhögni ülünk be.

Van a házukban egy dolgozószoja nevű helyiség – ezzel a szóval ezelőtt csak amerikai könyvekben vagy filmekben találkoztam, és sose hallottam, hogy valaki a környezetem-

ben említette volna. A dolgozószobában van egy hatalmas tévé, egy csomó játékkonzol, két régi, nagy bőrkánpé, és nagyjából ennyi. Valójában ez a gyerekek játszószobája, mert Mariella nem szereti, ha a fiúk az elegáns nappaliban randalíroznak.

– Ha túl sok fiú túl sok időt tölt egy szobában, akkor a szoba bűzleni kezd, és a bűz sosem múlik el – szokta mondani. Nem tudom, így van-e, de igaznak *hangzik*, és ki tudná ezt jobban, mint négy fiú anyukája. És a dolgozószobában tényleg terjeng valamiféle szag – dezodor, izzadság és étel keveréke.

Bekuckózunk ide. Lucy mellém ül, Zach pedig a másik kánpéra. Szerintem szándékosan helyezkedtek el így, hogy ne lássam őket összebújva, miközben a szüleim válnak. Ami azt illeti, annak idején Lucy meg én voltunk az elválaszthatatlan páros, Zach pedig egy kissé kívülállónak számított. Sosem furakodhatott be kettőnk szövetségébe, míg csak, nos, mégis megtalálta a módját.

Lucy a vállamra hajtja a fejét, a haja csiklandozza az arcomat.

– Most mi lesz a szüleiddel?

– Apa elköltözik.

– Hű, ez gyorsan ment – jegyzi meg Zach.

– Hát, ahhoz képest nem, hogy már majdnem egy éve szakítottak. Ilyen szempontból még lassan is haladnak.

– És hol fog lakni? – kérdi Lucy.

– Bérel egy lakást Port Melbourne-ben.

Képtelen vagyok elképzelni apát egy bérelt lakásban. Az inkább fiataloknak való. Nem negyvenhét éveseknek, akik

imádnak sakkozni, paellát főzni és kórusban énekelni. De lehet, hogy a bérelt lakások pont az ilyen embereknek valók. Hiszen apa most szingli. El fog kezdeni online randizni, nekem pedig végig kell majd szenvednem, ahogyan kínos körülmények között bemutat udvarias nőknek, akiket legalább olyan kevésbé érdeklek majd, mint ők engem. Olyan fotót kell majd csinálnom róla az oldalra, amin nem úgy néz ki, mint egy sorozatgyilkos (tényleg jellemző rá, mert sose mosolyog, ha fényképezik), aztán csekkolni a nők profiljait, hogy ne nyúljon mellé, mert nincs senkije, aki megtehetné számára mindezt. Pontosan látom magam előtt a jövőmet – órákat töltök majd azzal, hogy a szüleim randiprofiljait szerkesztem, aztán megvigasztalom őket, ha a másik fél eltűnik, vagy ami még rosszabb, lehúzza őket egy csomó pénzzel.

– Mondj az anyámról, amit akarsz, de én legalább tudom, hogy sose bírna ekkora titkot rejtegetni előttem – szóval meg Zach csokis keksszel teli szájával.

Igaza van. Mariella jóval többet mond annál, mint amennyit tudni szeretnél bármiről is. Az évek során mesélt nekünk a férfiről, akivel Sal előtt élt. „A lefolyóban hagyta a levágott lábujjkörmeit, és ha ez nem egy szociopata jellemzője, akkor nem tudom, mi az.” Mesélt arról, amikor fülön csípték bolti lopásért. „Tizenkettő voltam, és az unokatestvérem azt mondta, eltereli az eladó figyelmét, de nem tette, úgyhogy azóta sem megyünk át hozzájuk húsvétkor.” Valamint arról, amikor szellemet látott. „Egy ősz hajú, idős asszony volt, az ágyunk végénél állt, de nem féltem, mert éreztem, hogy a haragja csak férfiakra irányul, úgyhogy egyedül Sal volt veszélyben.”

– Anyu sose hagyná el aput. És azt se engedné, hogy apu elhagyja – jegyzi meg Lucy. Ez is igaz. Lucy anyja inkább lehúzna ötven évet a legmélyebb boldogtalanságban, mint hogy elváljon, mert a válást kudarcnak is lehet értelmezni, ez a szó pedig nem szerepel a szótárában. Ezt ő mondta így, nem én. Mindennap tíz kilométert fut még reggeli előtt egy olyan trikóban, amire az van írva, hogy „ne állj meg, ha elfáradsz, csak akkor, ha végeztél”, baromi agresszív betűtípussal. Hatvan órát dolgozik egy héten a saját vállalkozásában, és tizenkét éves kora óta mindenkinek úgy mutatja be Lucy-t, hogy „az én kis vitabajnokom, a leendő ügyvéd”, pedig akkoriban Lucy még nem is volt benne a sulis vitacsapatában.

Szóval Lucy anyja... elég sok.

De most, hogy a szüleim ledobták a szakítás-bombát, és az év legjobb időszakát egy bonyolult rejtvénné változtatták, többé nem ringathatom magam abba az illúzióba, hogy az én anyám kevésbé sérült, mint Lucyé vagy Zaché. Az egyetlen előnyöm már a múlté. Most már nekem is családi gondjaim vannak, mint bárki másnak.

– Nem hiszem el, hogy semmit sem vettünk észre – böki ki Lucy elgondolkodva.

– Nem hiszem el, hogy *én* nem vettem észre semmit.

Nem kattozhatok ezen túl sokáig, mert a gyomrom elkezd összevissza tekeregni, mint akkor, ha az életemen kezdek agyalni, és azon, mi lesz, miután meghalok. Ez volt az én *Óz, a nagy varázsló*-pillanatom – a szüleim elhúzták a függönyt, én meg belebetegedtem abba, ami feltárult előttem.

– De most utólag hogy érzed, voltak jelek? – tudakolja Zach.

– Nem. Mindig azt hittem, ők a tökéletes pár, ami azt jelenti, hogy a boldog kapcsolatokról alkotott elképzeléseim javíthatatlanul tévesek. Lehet, hogy el kéne mennem valami kapcsolat előtti terápiára, hogy már most megoldjam a jövőbeli házassági problémáimat.

Zach és Lucy „ez most csavarodik be”-pillantást vált, de úgy teszek, mintha nem venném észre.

Ebben a pillanatban Zach bátyja, Alex sétál be az ajtón a legjobb barátjával, Owen Sinclairrel.

Alex tizenkilenc éves, és most fejezte be az első évét mint séftanonc. Közte és Zach között tizennyolc hónap van, de Alex csak egy osztállyal járt feljebb a suliban, mert Zach az általánosban ugrott egy évet felfelé, amikor Perthből Melbourne-be költöztek. Ez Zach szerepe a családban: az Okoska, a Nagyreményű, a Pedáns Színötös. Én egyke vagyok, de már rájöttem, hogy minden testvérnek megvan a maga szerepe. Alex a Felelőtlen, Aki Minden Csajra Rámászik, és a Semmiből Is Isteni Gnocchit Tud Összedobni, a két öcsük pedig a Félénk, Akinek Képtelen Vagy Nemet Mondani (Anthony, tizenöt) és a Dinoszauruszmániás Figyelem Központja (Glenn, tizenkettő).

Alex egy körülrajongott elsőszülött könnyedségével suhan át az életen. A volt csaja iszonyú dögös. Végtelennek látszó gyűjteménye van V nyakú, szürke pólókból, és több száz barátja. Az a tipikus népszerű srác, akit ösztönösen kerülök.

Nem kedvelem. Oké, ez nem igaz. Sosem jelentett számomra semmit. Ami azt illeti, egyszer felajánlotta nekem

az utolsó szelet pizzát, meg egy alkalommal átment a szobán, amikor Zachkel veszekedtünk valamin, és odavetette, hogy „Natalie-nek van igaza”, majd felszívódott. Mégsem *bízom* benne, mert a hozzám hasonló lányok óvakodni szoktak a hozzá hasonló fiúktól. Különben is, az a sanda gyanúm, hogy nincs túl nagy véleménynyel rólam.

Alex haverja, Owen Sinclair eggyel biztonságosabb fajta a népszerű srácoknak, mivel látványosan szórakozott. Nem gondol rólad rosszakat, mert teljesen el van foglalva a saját erényeivel. Magas, babaarcú, szőke, szőrfös haja van, és úgy tűnik, mintha fogalma se lenne semmiről, ami nem közvetlenül a szeme előtt zajlik. A csajok imádják, ő pedig viszonyszereti őket. Egyszer valami elég obszcén dolgot művelt – nem tudom pontosan, mit – egy lánnyal egy parkbéli padon, fényes nappal. Tud gitározni, és majdnem képes bedobni egy kosárlabdát a hálóba. A középső neve pedig Macaulay, mert a szülei kedvenc filmje a *Reszkessetek, betörők!* Ez minden, amit tudok, kihallgattam vagy valahogy összeszedtem Owen Sinclairról.

– Sziasztok! – huppan le közvetlenül mellém. Elég biztos vagyok benne, hogy még soha az életben nem szólított meg minket Lucyvel. Elég biztos vagyok benne, hogy még soha az életben nem néztem a szemébe. Owen Sinclair olyan, mint a nap. Sose voltam képes egy másodpercnél tovább rajta tartani a szemem.

- Helló! – köszön Lucy.
- Helló! – visszhangzom.
- Mi folyik itt? – kérdi Owen.
- Nem sok – felelem.

– Csúcs – ezzel hátradől a kanapén, és kinyújtja a karját a háttámlán, amit úgy is lehet értelmezni, mintha átölelné. Mármint nem *körém* fonja a karját, de ha egy kicsit lejjebb csúsztatná – csak futólag –, úgy tünne.

Enyhén lehajtom a fejem, hogy Owen a legjobb szemzögből lásson. Két gyulladásgátló-kezelés és egy vödörnyi arckrém után, és miután rájöttem a tabletták helyes adagolására, a bőröm ezerszer jobban fest, mint előtte. Ezekon a napokon szinte egyáltalán nincsenek pattanásaim, legfeljebb egy-kettő, a hegeket pedig el tudom tüntetni alapozóval. A hátamat rengeteg heg borítja, a pattanások emlékei, amikkel nem lehet mit kezdeni (nem hordok hátul kivágott felsőket, bikinit vagy pánt nélküli ruhákat), de mindent összevetve a bőröm állapota az idők során az életveszélyestől a viszonylag kezelhetőn át az egész jóig fejlődött. Habár ezt gyakran elfelejtem, és visszacsúszok az életveszélyes-perspektívába.

Évekkel ezelőtt, amikor elbújtam a vécéfülkében, hogy lecsekkoljam az arcom, hallottam, amint Heather Hamilton, az az évfolyamtársam, aki a legtöbb Instagram-követővel rendelkezik azok közül, akiket csak ismerek, fölényesen azt mondja: „Tudjátok, ha nem volna szörnyű bőre és nagy orra, Natalie egész csinos lenne”, mire egy pár csaj rögtön rávágta: „Ó, igen, igazad van!”. Mintha Heather valami örülten fontos dolgot mondott volna. Cseppet sem izgat, mit gondol bármiről is Heather Hamilton, de abban a percben igenis érdekelt, mit gondol rólam, mert én is pontosan ugyanezt hittem magamról. *Ha nem volna ilyen a bőröm...* minden annyira más lenne. Magabiztos lehetnék, tökéletes

szelfiket csinálhatnék, bulikra járhatnék, és színházi meghallgatásokra, talán még egy kisebb YouTube-celebbé is válhatnék... *annyival több lehetnék, mint most.* Amikor azok a szavak elhangzottak, tizennégy voltam, de még mindig eszembe szottak jutni. Kíváncsi vagyok, vajon egész életemben így lesz-e.

(Az orrommal képes vagyok együtt élni. A nagy orr művészi. Ám a világ meggyőződött arról, hogy csak a gonoszoknak és a lúzereknek vannak pattanásaik.)

– Nézzünk valamit! – javasolja Owen.

– Pont most akartunk elkezdni játszani – feleli Zach, és csak félig hazudik, mert a legtöbb időnket társasozással töltjük. Zach nem bírja Owent, és még abban sem vagyok biztos, hogy Alexet igen.

– Szuper. Milyen játék? – Owen szemmel láthatóan velünk akar lógni. Alex kevésbé tűnik lelkesnek, de nem tiltakozik.

Lucy a szemembe néz. Az arckifejezéséből látom, hogy ugyanarra gondol, amire én: mióta akarja Alex meg a haverja velünk tölteni az idejét? Talán most, hogy befejeztük a gimit, automatikusan menőbbek lettünk, a felnőtttség szofisztikált, nagyvilági légköre sugárzik belőlünk. Vagy egyszerűen csak unatkoznak.

– Az Ellenállás – feleli Zach.

– Megtanítotok rá? – kérdi Owen Lucytól és tőlem.

– Túl sokáig tartana – vágja rá Zach.

– Dehogyan, könnyű megtanulni! – ellenkezik Lucy, majd Zach és ő néma csatát vívnak a tekintetükkel.

– Megmutatom – mondom végül.

Owen és Alex türelmesen végighallgatnak, ahogy elmagyarázom a szabályokat, miközben a kezemet felemelve intem csöndre Zachet, amikor közbe akar vágni. A mániája, hogy be kell tartani minden játékszabályt, és az összes részletet gondosan ki kell hangsúlyozni.

– Oké, felfogtuk! – jelenti ki Alex, aki hason fekve hever a kanapén, és egy párnára hajtja a fejét. Lopva megvizsgálom a tekintetét. Be van tépve? Talán. Az biztos, hogy jó sok csokis kekszet evett.

– Túl sokan vagyunk. Hárman vagy négyen jobb játszani – mondja Zach.

– Akkor te kimaradsz! – válaszolja Alex.

– Cseszd meg!

Zach és a tesói állandóan átkozódnak és ordítóznak egymással, de szeretetteljesen. Legalábbis azt hiszem, így van. A testvérek, főleg a fiútestvérek eléggé összezavarnak. Két pillanat alatt el tudnak jutni a beszélgetéstől a bunyóig, miközben én olyan családból jövök, ahol péntek esténként izgatottan körbeülünk, és meghallgatjuk a *Hamilton* musical dalait, szeretjük a természetfilmeket, és lenémítva tartjuk a telefonunkat. Nem tudok mit kezdeni a Zach családjából áradó hangerővel, energiával, meg ezekkel a fizikális dolgokkal.

– Lucy és én leszünk az egyik csapat, ti hárman meg a másik – vetem fel.

– Nagyon magabiztosnak tűntök – jegyzi meg Alex.

– Majd meglátod! – vág vissza Lucy.

És meg is látják: könnyedén laposra verjük őket. Zach morcos, mert Owen nem érti a szabályokat, Alexet meg nem érdekli annyira az egész, hogy próbálkozzon. Zach nem sze-

ret veszíteni, de különösen utálja, ha ez az alkalmatlan csapattársai miatt következik be.

– Oké, új kör, de most más lesz a csapatbeosztás – jelenti ki. Ők Lucyvel egy csapatba kerülnek, így nekem maradnak a fiúk. Kimentem magam, és a mosdóba osonok, hogy megnézzem az arcom, csekkoljam, nincs-e kaja a fogam közt, vagy az orromon bármi, aminek nem kéne ott lennie. Úgy tűnik, minden rendben. Bár nehezemre esik elhinni, hogy ez akkor is így marad, ha elfordulok a tükörtől.

– Jól van, építsük fel a stratégiát, és nyerni fogunk – sutogom, miután visszamegyek a szobába, és törökülésbe a padlóra ereszkedem.

– Tehát, mit tegyünk? – kérdi Owen.

– Figyelj és tanulj! – csak akkor merek kicsit főnökösködni, ha egy játék megnyeréséről van szó.

– Most már értem, jobban fogom csinálni. Hadd segítsek! – kéri Alex, miközben újabb kekszért nyúl.

– Rendben. Mondd meg, milyen lépést javasolsz, én pedig közlöm, hogy helyes, vagy nem.

– Mikor lettél te ilyen versengő alkat? – rázza meg a fejét vigyorogva, miközben beleharap a kekszbe.

– Natalie a legversengőbb ember, akit csak ismerek – szól közbe Zach, aki ezek szerint kihallgatott minket.

– Mondja az, aki egyszer kidobott engem a házból, mert megvertem Monopolyban – vágok vissza.

– Jó, de az más! Az Monopoly, a világ legrosszabb játéka – feleli, mire a bátyja elneveti magát.

– Zach egyszer sírva fakadt, amikor elvittem előle egy hotelt a Park Lane-en!

- De akkor hatéves voltam – dörmögi az öccse szárazon.
- Legalább tíz voltál! – ellenkezik Alex.

Valójában Zach és én nagyjából egyforma mértékben szeretünk versengeni. Amikor tizenkettedikben nem volt kedvem tanulni, elég volt csak elképzelnem, ahogy később ülsz a szobájában és dolgozik, máris újra megteltem energiával. Szerettük jobb és jobb teljesítményre ösztönözni egymást. Lucy kevésbé, sőt, szerintem ő a tizenkettedik osztály minden egyes pillanatát gyűlölte.

Jelenleg épp abban a fura, kellemetlen időszakban vagyunk, amikor már tudjuk az ATAR*-pontjainkat, de azt még nem, melyik kurzusra vagy egyetemre jutottunk be, ami elég stresszes mindannyiunk számára, de Lucynek különösen. Ahányszor csak szóba kerül az egyetem vagy a pontszámaink, rögtön témát vált.

Mindháromunknak jók a jegyei. Muszáj, hogy azok legyenek. Zachnek és Lucynek nagyon konkrét terveik vannak a karrierjüket illetően, Zach orvosnak készül, Lucy pedig ügyvédnek. Elég sablonos, ha engem kérdeztek (amikor a suliban faggatnak, hogy mik szeretnénk lenni, minden éltanuló egyből rávágja, hogy orvos, ügyvéd vagy kutató), de nekik legalább vannak céljaik. Szeretnének *valamivé* válni. Igazi munkájuk lesz. És pénzük. Nekem meg fogalmam sincs, mihez kezdjek. Elég keményen küzdöttem, hogy jól

* Australian Tertiary Admission Rank (ATAR) – az ausztrál közoktatás pontszámítási rendszere. 0 és 99,95 közötti értéket lehet elérni a vizsga során, amely azt mutatja meg, hol tart az illető a kortársaihoz képest. Például egy 95-ös ATAR már ragyogó eredménynek számít.

teljesítsek a gimiben, ellensúlyozandó a sötét gondolatokat, mint például, hogy „senki nem kedvel téged igazán”, vagy „az iskolai eredményeiden kívül semmit se tudsz felmutatni”, vagy „úgy nézel ki, mint egy szörnyeteg”. Mintha minden ötössel kevesebb pattanásom lenne.

Tizenkettedikben ausztrál történelmet, irodalmat, ausztrál politikát, pszichológiát és angolt vettem fel. Szeretek minden tárgyat, ahol olvashatok, írhatok és gondolkozhatok, és jó is vagyok bennük. Szinte már unalmasan észszerűen hozom meg a döntéseimet. Gondosan kerültem a matekot és a természettudományokat, mert egyik sem az erősségem. Álmodoztam a drámáról és a színházról, de sose volt bátorságom a színjátszáshoz – olyankor túl sok figyelem irányul az arcodra. Ahhoz, hogy színpadra állhass, jóban kell lenned magaddal. Szóval mindent Megfelelően Tettem, hogy megszerezsem a Megfelelő Jegyeket, most pedig várom, hogy bejutok-e a Megfelelő Egyetemre. Ám mindezzel kicsit sem kerültem közelebb ahhoz, hogy ki vagyok, és mire vágyom. Vagy ez úgy megy, hogy egy szép reggelen felébredsz, és egyszerűen csak tudod? (Bízom benne, hogy igen.)

Talán nincsenek terveim az életemet illetően, de azzal kapcsolatban igenis vannak, hogyan nyerjük meg a játékot. A vezetésem alatt Alexszel és Owennel végül – éppen hogy – győzelmet aratunk, Zach pedig látványosan duzzog, amitől csak még édesebb a diadal. Alex folytatást indítványoz, mert már el is felejtette, milyen jó érzés megverni az öccsét, úgyhogy játszunk tovább, bár amikor veszítünk, az szemmel láthatóan kevésbé lelkesíti Owent.

– Oké, ennyi volt, most már húzzatok el! – csattan fel Zach önelégülten, és elkezd összepakolni a kártyákat.

– Úgyis mennünk kell – torkolja le Alex ásítva, és nyújtózik egyet. Nem túl magas, de van benne valami, amitől kitűnik a környezetéből.

– Ez jó volt. Hé, Natalie, el kéne jönnöd velünk Benny bulijára péntek este! – veti oda nekem Owen hirtelen.

Mielőtt reagálhatnék, Zach és Lucy egyszerre szólalnak meg:

– Jó! – mondja Lucy.

– Nem! – mondja Zach.

Alex egyikükről a másikukra pillant.

– Most a szülei vagytok, vagy a barátai?

– Egy kicsit mindkettő – ismerem be.

Tudom, hogy Zach miért mondott nemet – úgy véli, a bátyja, és főleg a bátyja haverjai nem Jófajta Emberek, és halálra fogom unni magam azon a bulin. Valószínűleg mindkettő igaz. De Lucy szerint Owen dögös, szóval ha meghív engem valahová, akkor el kell mennem, ezen felül pedig – ha lehet – ő és Zach végre büntudat nélkül együtt tölthetnek egy estét. Ezek közül is minden igaz.

– Ki az a Benny? – pillantok Owenre.

– A haverunk. Jó srác, bírni fogod.

– Oké, elmegyek – vágom rá gyorsan, mielőtt inamba szállna a bátorságom. Nem tudom elhinni, hogy kimondtam ezeket a szavakat. Én nem *megyek el* sehová. Utálok bárhová is menni. Pláne bulikra.

– Add meg a számod, és elküldöm a részleteket – mond-

ja Owen, és előhúzza a telefonját. Konkrétan érzem, ahogy Lucy a másik kanapén reszket az izgalomtól.

Jó hangosan elsorolom a számokat, kétszer egymás után, mert nem bírnám elviselni, ha elszalasztanám ezt az alkalmat, csak mert rosszul írja fel az elérhetőségemet. Rögtön küld is egy üzenetet, egy mosolygó emoji-t napszemüvegben. Ez az öntelt kis emoji-arc még sose volt ilyen gyönyörű.

– Most már neked is megvan a számom – jegyzi meg Owen tök fölöslegesen.

Próbálok eltekinteni a ténytől, hogy vélhetően icipicit buta.

– Pompás! – felelem. Utálom ezt a szót, de ha ideges vagyok, mindig kicsúszik a számon.

Miután Alex és Owen lelépnek, Lucy vállon ragad és megráz.

– Bulira mész Owen Sinclairrel!

– Tudom! – sikoltom, majd egymás karjába kapaszkodva ugrálunk. Zach undorodva néz ránk, mire megint rákezdünk, aztán összerogyunk a nevetéstől.

– Minden rendben idebent? – dugja be a fejét az ajtón Mariella.

– Natalie elmegy egy bulira Owennel.

– Owen Sinclairrel?

– Igen.

– Ó, atyám! – Mariella arcán meglepetés, öröm és némi aggodalom tükröződik.

– Látod? Anyu szerint rossz ötlet! – ragyog fel Zach arca győzedelmesen, bár normális esetben mindig rögtön meggondolja magát, ha az anyja egyetért vele valamiben.

– Nyugi, nem fogok beleszeretni, vagy ilyesmi! – mondom csillapítóan, bár közben vagy ezerféle módon fantáziálok a lehetséges románcunkról. (Jelenet: Owen és én kézen fogva belépünk egy menő kávézóba, amely tele van az összes gimis ellenséggel, ők pedig mind felénk fordulnak és ránk merednek. Rajtam egy elképesztő bőrdzseki van, a hajam lágy hullámokban omlik alá, majd valaki készít rólunk egy tökéletesen megvilágított fotót, ahogy egymásra nevetünk a kávé fölött, és a kép bejárja a közösségi médiát, mert ebben a sztoriban mindketten valamennyire híresek vagyunk.)

Ezen az estén képtelen vagyok elaludni, csak fekszem az ágyban. Rájövök, hogy az a legjobb ebben az egész buli-ügyben, hogy annyit stresszelek és aggódom miatta, hogy egy fikarcnyi hely sem marad a fejemben a szüleim számára.